

SCRISOARE CIRCULARĂ

Septembrie 2009

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Cor. 4.1). Într-adevăr, Pavel și-a ales bine cuvintele: „Iată cum trebuie să fim priviți noi...”. Dar ce ar fi dacă aproape toți ne-ar privi ca apostoli și învățători de la sine numiți? Chiar și Pavel a trebuit să treacă prin acest lucru (2 Cor. 6.8). Totuși, acest fapt nu schimbă absolut nimic atunci când este vorba despre o chemare și o trimitere divină. Indiferent de ce gândeau sau spuneau oamenii, Pavel a continuat spunând: „Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui”.

Noi trebuie să privim la începutul timpului de har pentru a ști ce lucruri vor trebui să se petreacă până la sfârșit și felul cum acestea vor avea loc. Cuvântul lui Dumnezeu a fost adresat lui Ioan Botezătorul (Luca 3.2); el își cunoștea chemarea și trimiterea. El a fost cel făgăduit ca să pregătească calea (Isa.40.3, Mal.3.1), trimis de Dumnezeu, cel prin care toți trebuiau să creadă (Ioan 1.6-7). De asemenea, Petru știa care era scopul pentru care Domnul l-a chemat (Mat.4.18-20) și l-a pus în slujbă (Fapte 15.7). Domnul chiar i-a spus: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor...” (Mat.16.19). Când s-a sculat în ziua Cincizecimii și a predicat pocăința și botezul în Numele Domnului Isus Hristos, el a stabilit singurul model valabil pentru întreaga Biserică a Noului Testament.

Pavel a primit o chemare audibilă din partea Domnului înviat și a cunoscut de asemenea care era slujba sa (Fapte 9.15; 22.6-21). Acest fapt reiese în mod clar din felul cum se prezintă el în fiecare din epistolele sale. Sarcina lui era să vestească Bisericii Noului Testament tot planul lui Dumnezeu. El a mărturisit că la chemarea lui a auzit glasul Domnului în limba lui maternă, ebraică, spunându-i: „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la

lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26.17-18). Ca orice om care a primit o chemare divină, el a știut și partea pe care i-a rânduit-o Domnul conform planului Său de Mântuire, parte pe care și-a împlinit-o așa cum i s-a spus.

Despre Noe sunt scrise următoarele cuvinte: „*Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu*” (Gen. 6.22). Putem merge prin tot Vechiul Testament: Avraam, Moise, Iosua, Ilie, Elisei, David, Solomon și toți ceilalți au făcut întocmai ce le-a poruncit Domnul să facă. La fel este scris despre Moise că și el a făcut totul „*întocmai cum îi poruncise Domnul; așa a făcut*” (Ex.40.16). Apoi sunt enumerate toate detaliile pe care el le-a respectat: „*întocmai cum îi poruncise Domnul*”. Mai mult, ni se vorbește despre colaborarea dintre el în calitate de proroc trimis și cei care au fost desemnați să stea alături de el: „*Copiii lui Israel au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise, Domnul. Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat*” (Ex. 39.42-43). Așa arată și astăzi adevărata colaborare dintre adevărații slujitori ai lui Dumnezeu!

În 18 iulie 1965, în predica „A face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Lui”, fratele Branham a vorbit despre cei care au impresia că îndeplinesc o slujbă pentru Domnul, cu toate că nu au primit o chemare și o trimitere divină. Ei sunt un obstacol real în Biserică și în Împărăția lui Dumnezeu. Din păcate, ei nu respectă poruncile și cerințele lui Dumnezeu.

În Evrei 3.5-6 scrie: „*Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu” ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm*”.

Despre Ilie se accentuează în mod deosebit: „*În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: „Doamne Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta*” (1 Regi 18.36).

Fratele Branham se putea referi la ceea ce i-a fost spus de către mesagerul ceresc în 7 mai 1946 și a putut să-și ducă la îndeplinire

slujba așa cum i se poruncise. Prin slujba lui profetică incomparabilă, s-a împlinit un capitol din planul divin de Mântuire legat de timpul sfârșitului (Mal. 4.5-6, Mat. 17.11, Mar. 9.12). Cuvintele următoare au răsunit din cer la Râul Ohio, în 11 iunie 1933: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să premergă prima venire a lui Hristos, la fel mesajul dat ție va premerge cea de a doua venire a lui Hristos”.

Domnul așteaptă ca fiecare slujitor adevărat al lui Dumnezeu să ducă la îndeplinire poruncile Lui conform instrucțiunilor Sale. De aceea, eu călătoresc încă în mod regulat în toată lumea pentru a predica Cuvântul, exact așa cum mi-a spus El cu 47 de ani în urmă: „Te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu”. Dumnezeu răsplătește credințioșii, credințioșii față de Cuvânt și față de însărcinare. Cealaltă parte a trimiterii este împărțirea hranei duhovnicești ca o continuare a slujbei încredințate fratelui Branham.

În legătură cu timpul dinaintea revenirii Lui ca Mire, Domnul Însuși a spus în Matei 24.45: „*Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*”. Și acest cuvânt trebuia să se îplinească. Hrana duhovnicească, Cuvântul descoperit, trebuie să fie împărțit. Prin urmare, El așteaptă ca toți frații care împart acum hrana duhovnicească în această ultimă epocă a Bisericii și prin aceasta sunt părtași la trimiterea directă, să o respecte cu credințioșie, să fie în acord cu Cuvântul descoperit și să lucreze împreună în mod armonios. Numai atunci poate fi realizată unitatea credincioșilor și reșezarea completă, lucruri absolut necesare înainte ca Domnul Isus să revină (Fapte 3.20-21).

Deci, dacă toate lucrurile din Biserică trebuie să fie așa cum au fost la început, atunci acest lucru se aplică și slujbelor din biserică locală. Unii frați au călătorit în alte țări fără nicio însărcinare și au propovăduit propriile lor versiuni, creând astfel un mare haos. În trecut, în Antiohia erau chiar și proroci și învățători, dar în timp ce se închinau și slujeau Domnului, postind și rugându-se, Duhul Sfânt a spus: „*Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat* ” (Fapte 13.2). Acesta a fost „Așa Vorbește Domnul” și Dumnezeu a fost cu ei. Toți frații din bisericile locale trebuie să rămână acolo unde sunt, doar dacă Domnul Însuși nu dă o chemare și o trimitere.

În Matei 11.7-19, Isus a vorbit pe larg despre slujba lui Ioan Botezătorul și a întrebat: „*Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc*” (v.9). Domnul ne-a arătat împlinirea acestei slujbe din Maleahi 3.1 și a spus: „*Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el*” (v.11). Deci, el a fost mai mult decât un proroc, dar nu mai mult decât oricare alt credincios. Toți prorocii au vestit venirea lui Mesia; premergătorul L-a prezentat și prin slujba lui a construit podul între ceea ce au vestit prorocii în Vechiul Testament și evenimentele relatate în Noul Testament (Luca 16.16). Ioan Botezătorul a vestit Împărăția Cerurilor (Mat. 3) și primii credincioși au intrat în Împărăția cerurilor în ziua de Rusalii prin revărsarea Duhului Sfânt.

Ca și Ioan Botezătorul, ca Petru și Pavel, fratele Branham a fost un om ca și noi, în ciuda slujbei sale excepționale. Despre Ilie citim următoarele: „*Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul*” (Iac. 5.17-18). Toți oamenii lui Dumnezeu s-au rugat, dar niciunuia dintre ei nu i s-a adus închinare. Oricine face dintr-un om mai mult decât este el – adică o ființă umană – este amăgit de un duh de înșelăciune. Oamenii sfinți au fost numiți „dumnezei” numai datorită Cuvântului lui Dumnezeu care a venit la ei (Ioan 10.35-36), dar ei au rămas oameni și mor ca niște oameni (Ps. 82.6-7). Până în ziua de azi, noi suntem născuți din nou și am devenit copii ai lui Dumnezeu doar pentru că Cuvântul lui Dumnezeu a fost sădit în noi ca sămânță divină; totuși, noi rămânem oameni obișnuiți, ființe muritoare, până când vom trăi transformarea trupurilor noastre (Fil. 3.21; Rom. 11; ș.a.).

Trebuie să fim atenți

În Neemia 9 ne este arătată calea lui Dumnezeu cu Israelul, începând cu chemarea lui Avraam: exodul din Egipt, despărțirea Mării Roșii, felul în care stălpul de foc și de nor i-a călăuzit zi și noapte, felul cum Dumnezeu le-a dat porunci și rânduieli, mâncare și băutură, călăuzindu-i pe tot drumul spre Țara Făgăduită: „*Le-ai dat Duhul Tău*

cel bun ca să-i facă înțelepți... Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustiu, și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit, și picioarele nu li s-au umflat”.

Într-adevăr, Dumnezeu a făcut toate acestea pentru poporul Său. El a dat Duhul Sfânt, a dat mana, a dat apă; hainele nu li s-au învechit și au rămas ca noi timp de 40 de ani, picioarele nu li s-au umflat: *„Le-ai dat în mână împărății și popoare... Le-ai înmulțit fiii... și au trăit în desfătări, prin bunătatea Ta cea mare”.* Prezența personală a lui Dumnezeu în stâlpul de foc nu a apărut ca să fie admirată, ci ca să le arate calea – în acea vreme poporului Israel, iar astăzi Bisericii adevărate.

Apoi, cu toate acestea, a venit acel „totuși”: *„Totuși ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe prorocii Tăi, care-i rugau fierbinte să se întoarcă la Tine, și s-au dedat la mari ocări față de Tine”.* Ascultarea, credința și supunerea – acestea sunt lucrurile pe care le vrea Dumnezeu de la poporul Său. *„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor Cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit”* (Evr. 4.2).

În ciuda tuturor lucrurilor bune pe care le-a făcut pentru ei, Dumnezeu a trebuit să spună: *„Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta și am zis: „Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele”* (Ps. 95.10).

Acum vine avertismentul serios: *„Aceste lucruri li s-au întâmpat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”* (1 Cor. 10.11),

„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui...” (Evr. 3.7).

Au trecut mai mult de 40 de ani de la slujba puternică a fratelui Branham, și care este rezultatul? Diferite direcții și tabere – și toți se numesc „credincioși ai Mesajului”, dar mulți dintre ei umblă pe căile lor, crezând că slujesc lui Dumnezeu, fără a fi de fapt în voia Lui, nerecunoscând deloc planul lui Dumnezeu cu Biserica.

Fie că este vorba despre Israel sau despre Biserică, adevărata credință este legată de adevărata supunere și de binecuvântările biblice; necredința este asociată cu neascultarea și blestemul. Oricine răspândește învățături străine se află sub acel blestem pentru că

predică o altă evanghelie (Gal. 1; 2 Cor. 11). Dumnezeu este numai în Cuvântul Său; Satan este în fiecare tâlcuire. Noi trebuie să ne întoarcem la început și să umblăm în credință și ascultare pe calea luminată de Dumnezeu.

Apostolul Ioan care deja în timpul lui a avut de-a face cu proroci falși și învățători falși, a vorbit numai copiilor lui Dumnezeu și, după ce a demascat duhul anticrist care era în lume chiar de atunci (v.3), a scris următoarele cuvinte în 1 Ioan 4.4-6: *„Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii”*. Ioan s-a adresat adevăraților copii ai lui Dumnezeu atunci când a spus: *„Voi sunteți din Dumnezeu”*, iar în legătură cu adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, el a spus: *„Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă”*. Prin afirmația *„noi suntem din Dumnezeu”*, el s-a referit la sine însuși și la toți cei pe care Domnul i-a chemat la slujbă. Aceasta este autoritatea apostolică legată de o însărcinare: *„...cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”* (Ioan 20.21). De asemenea, lor li se aplică aceste cuvinte: *„Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă”* (Luca 10.16).

Vedem că încă de la început există două duhuri: Duhul adevărului și duhul rătăcirii și, de asemenea, două grupuri diferite. Fiecare dintre ele se află sub o influență spirituală directă: unul se află sub o influență divină, supranaturală, iar celălalt sub o influență lumească, satanică. Ioan a explicat: *„Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său”* (1 Ioan 3.10). Cei doi sunt fundamental diferiți, precum Cain și Abel, amândoi provenind din pântecul mamei lor, Eva. Amândoi credeau în același Dumnezeu, amândoi au adus jertfe, amândoi s-au închinat. Totuși, erau două semințe total diferite.

Avem apoi termenul „mesaj” [vestire] care se adaugă aici, ceea ce are o mare importanță acum. Ioan a continuat cu aceste cuvinte: *„Căci vestirea [mesajul] pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau*

rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (v.11-12). Așa cum a spus fratele Branham, din fiecare trezire rezultă două semințe diferite, întotdeauna ca gemeni. În Mat. 13.24-30, Domnul nostru a comparat predicarea mesajului Cuvântului cu semănarea seminței și a spus: „*sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii celui rău*” (v.38). Ambele semințe sunt semănate pe același câmp. Fiul omului seamănă sămânța bună; vrăjmașul seamănă sămânța rea. Soarele strălucește peste cei buni și peste cei răi; aceeași ploaie cade peste cei drekți și peste cei nedreți (Mat. 5.45). După roadele lor îi veți cunoaște, nu după daruri!

Ce a spus Domnul în trecut evreilor necredincioși este valabil și astăzi pentru oamenii din toate națiunile: „*Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu*” (Ioan 8.47). Adresându-li-se ucenicilor Săi, Domnul a spus atunci și spune și azi: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*” (Mat. 13.16). Rămâne adevărat pe vecie: cine este născut din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu! Toată Scriptura a venit prin inspirație de la Dumnezeu (2 Tim. 3.16), pentru că oameni sfințiți de Dumnezeu au vestit, sub inspirația Duhului Sfânt, lucruri în care și îngerii doresc să privească (1 Pet. 1.12).

Realitatea rămâne: ultimul mesaj biblic atinge marginile pământului și toți cei care sunt cu adevărat din Dumnezeu, îl vor asculta.

Sfințire în adevăr

În ultima scrisoare circulară din aprilie/mai 2009 am scris despre chemarea afară și pregătirea celor care aparțin Bisericii Mireasă. Reakția a fost copleșitoare. Ne-am dat seama care este problema vitală astăzi, și anume ascultarea de credință, viața divină a Mirelui în Mireasă. Așa cum spunea fratele Branham în predicile sale, am accentuat-o și noi în mod corespunzător: „În Vechiul Testament au fost jertfiți nenumărați miei și sângele lor a fost vărsat pentru ispășire, dar viața animalelor jertfite nu putea să se întoarcă în cei care aduceau jertfele. Însă prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, al cărui sânge a fost vărsat la Golgota pentru ispășire, a avut loc miracolul miracolelor.

Aceeași viață veșnică divină care a fost în Răscumpărător se găsește în toți cei răscumpeați, prin nașterea din nou. Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu au aceeași viață care a fost în Fiul lui Dumnezeu, cu toate virtuțile ei, cu însăși natura lui Isus Hristos”.

Următoarele cuvinte sunt veșnic adevărate: „*Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați”, când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării... Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”* (Evr.2.11-12+17).

Turma răscumpeată prin sângele Său este socotită neprihănită odată pentru totdeauna și este sfințită în El: „*care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți*” (Rom. 4.25). Ei sunt numiți „fericiți” încă în această lume: „*Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!*” (Rom. 4.78). Prin Duhul Sfânt ei sunt călăuziți în tot adevărul Cuvântului și sunt sfințiți în acesta: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*” (Ioan 17.17).

Ca parte a acestei sfințiri în adevăr este și descoperirea Numelui „ISUS”, în care Dumnezeu Tatăl ne-a dat toate lucrurile în Fiul Său: „*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău*” (Ioan 17.6).

Înainte ca Domnul să spună în Noul Testament: „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții*” (Ioan 13.34), El a spus în Vechiul Testament că va face un nou legământ și va da poporului Său o inimă nouă, un duh nou, chiar o viață nouă (Ier. 31.31-34; Ezech. 18.31-32 și alte texte). Răscumpearea este cât se poate de desăvârșită: neprihănire deplină, înnoire, o naștere din nou prin puterea învierii din morți a lui Isus Hristos până la umplerea, pecetluirea și călăuzirea prin Duhul Sfânt.

Tainele lui Dumnezeu

În textul citat în introducere, slujitorii lui Hristos sunt numiți „*ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu*”. În Mat. 13, Marcu 4 și Luca 8, Domnul nostru a spus ucenicilor Săi: „*Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde*”. Apoi, apostolul a precizat diferitele taine în mod individual: „*Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor*” (Rom. 11.25). Dumnezeu are calea lui cu Israelul și are calea Lui cu Biserica.

În continuare, Pavel afirmă: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați*” (1 Cor. 15.51). La începutul acestui capitol ne este arătată învierea lui Isus Hristos ca pârgă a celor adormiți, apoi prima înviere a celor morți în Hristos și transformarea în nemurire a celor care sunt vii în Hristos la răpire, apoi învierea a doua pentru ultima judecată de la sfârșitul timpului. În v. 52, apostolul Pavel a spus foarte clar că învierea și schimbarea se vor petrece într-o clipă: „*Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință*” (1 Cor. 15.53-54).

Subiectul din Efeseni 1 este încheierea planului divin de Mântuire cu toți aceia care au fost aleși înaintea întemeierii lumii, care sunt găsiți în Voia lui Dumnezeu și care sunt gata la întoarcerea lui Hristos. „*Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuișe în Sine Însuși*” (v.9).

Mai departe, Pavel scrie: „*Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos*” (Efes. 3.3-4). Într-adevăr, taina care nu fusese descoperită încă în epocile trecute și în Vechiul Testament, a fost descoperită de Dumnezeu sfinților Săi apostoli și proroci: „*Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă*

cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Colos. 1.26-27).

În 1 Tim. 3, apostolul revine la taina lui Dumnezeu și scrie: „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (v.16). Aici avem cea mai mare taină a lui Dumnezeu: Dumnezeu descoperit în trup, Emanuel – Dumnezeu cu noi. Aceasta este mărturia lui Isus în Biserica lui Dumnezeu, care este stâlpul și temelgia adevărului (v. 15).

Așadar, sunt taine ale lui Dumnezeu, taine ale Împărăției lui Dumnezeu și **Taina lui Dumnezeu**. Noi putem spune: Dumnezeu ne-a descoperit toate lucrurile prin Duhul Sfânt. Noi dăm slavă Domnului pentru slujba fratelui Branham care a învățat în mod corect tot ce a fost descoperit prorocilor și apostolilor, până la ultimul capitol din Biblie.

Totuși, noi trebuie să ne cercetăm personal pentru a vedea dacă Hristos s-a descoperit în viața noastră, dacă purtăm natura lui Isus cu toate calitățile Lui, în interior și în exterior (2 Pet. 1). Numai atunci ne putem arăta cu El în slavă (Colos. 3.1-4). Pavel, cel care a scris despre taine, a accentuat puternic următoarele: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic” (1 Cor. 13). Numai dragostea desăvârșită va intra acolo; aceasta i-a fost spus și fratelui Branham când a avut trăirea lui „dincolo de perdeaua timpului”.

Dragostea lui Dumnezeu este natura lui Dumnezeu în noi, căci Dumnezeu este dragoste, și la fel de sigur cum dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit în Răscumpărător pe crucea de la Golgota, așa se manifestă dragostea divină în mijlocul celor răscumparați. Amin.

Ce are loc la revenirea lui Hristos?

Referitor la 1 Tes. 4.13-17, trebuie să fie spuse și scrise încă o dată câteva cuvinte clarificatoare. Afirmatii izolate făcute de fratele Branham în predica „Răpirea” au fost interpretate până acolo că acel strigăt din 1 Tes. 4, care este de fapt un „strigăt poruncitor”, se pretinde că ar fi „mesajul”, iar Domnul ar fi într-un proces continuu de coborâre începând cu anul 1963.

Haideți să privim cu mare atenție asupra textului din 1 Tes. 4.13-17 pentru ca să vedem cui îi este adresat acest strigăt. Vers.13: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde”. Deci, este vorba despre cei morți în Hristos. „Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El” (v. 14). Din nou este vorba despre cei adormiți. „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți” (v. 15). Încă o dată, mențiunea se referă la cei adormiți. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos” (v. 16). Tot ce este menționat în 1 Tes. 4 nu se derulează pe o perioadă de mai mulți ani, ci chiar la revenirea lui Isus Hristos, când cei morți în Hristos înviază, iar cei vii în Hristos sunt schimbați.

Aceste patru versete nu se referă la un mesaj care este predicat tuturor neamurilor, ci se referă foarte clar la strigătul, la porunca pe care Domnul Însuși o adresează celor morți în Hristos, așa cum a făcut cu Lazăr. Doar v. 17 se referă la cei care sunt vii în Hristos: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. Amin!

Fratele Branham a învățat în mod biblic că sunt trei venituri ale lui Hristos în legătură cu Biserica Noului Testament:

„El a venit prima dată ca să-și răscumpere Mireasa.

Următoarea venire este la răpire pentru a-și lua Mireasa.

El vine apoi în Împărăția de 1000 de ani împreună cu Mireasa” (Crede numai, 27.04.1961). Exact în acest fel vor avea loc lucrurile. Amin.

Ca și toate celelalte învățături false, teoriile despre revenirea lui Hristos sunt lucrarea dușmanului. Într-adevăr, ele sunt în totalitate niște fantezii înșelătoare cauzate de un duh mincinos de înșelăciune. Pretinsele afirmații „greu de înțeles” ale fratelui Branham sunt, la citirea lor în contextul predicii, explicate și clarificate în totalitate de frazele următoare care sunt ușor de înțeles.

Termenul „mesaj” a fost atât de important pentru fratele Branham încât l-a folosit de peste 4000 de ori. Din moment ce mesajul biblic al timpului sfârșitului va premerge întoarcerea lui Hristos, acesta se răspândește ca un strigăt care atinge marginile pământului (Mat. 25.6). Același lucru care s-a spus despre slujba lui Ioan Botezătorul, și anume „glasul celui ce strigă în pustie” (Isa. 40.3, Mat. 3.3), se aplică încă o dată: „Glasul strigă: „*Iată Mirele vine!*”. În predica „Răpirea”, fratele Branham s-a referit direct la Mat. 25 și a spus: „**Acum este timpul curățirii candelelor. Sculați-vă și curățați-vă candelere!**”.

La revenirea lui Isus Hristos, strigătul va ieși ca o poruncă adresată celor care au adormit în Hristos, iar ei vor învia în acel moment. Apoi cei vii în Hristos vor fi răpiți împreună cu ei în văzduh pentru a se întâlni cu Domnul (v. 17). În Sfânta Scriptură totul este într-o ordine divină și își găsește împlinirea la timpul potrivit, conform făgăduinței. Amin.

Datorită faptului că puternica experiență care a avut loc în 28 februarie 1963 este înțeleasă în mod greșit drept revenirea Domnului, este necesar să facem încă o precizare legată de apariția Domnului din nor. Fratele Branham a arătat fotografia și a spus în șapte predici diferite: „**Aici Îl vedem pe Domnul ca Judecător, apărând în norul de culoarea chihlimbarului**”. În general este cunoscut faptul că fratelui Branham i-a fost arătat într-o viziune locul unde urma să aibă loc acest eveniment. Ascultând de îndrumarea Domnului, el s-a mutat în Tucson în ianuarie 1963, după cum îmi spusese în decembrie 1962. La sfârșitul lui februarie, el a urcat pe munte la aproximativ 60 de km nord-est de Tucson, după cum îi arătase Domnul. Acolo Domnul s-a arătat în norul supranatural, distinctiv, ca Judecător, după cum a subliniat fratele Branham de repetate ori.

Pentru Biserică, acest eveniment are aceeași semnificație ca și arătarea Domnului în stâlpul de foc în timpul lui Moise și ca arătarea slavei lui Dumnezeu în nor în Mat. 17.5. Noi trebuie să înțelegem că

nu Moise, Ioan sau fratele Branham și-au prezentat propriile programe, ci a fost și este încă Dumnezeu Însuși care Se descoperă pe Sine în diferite epoci, conform planului Său de Mântuire. Oricine nu ajunge să recunoască acest fapt, nu poate rânduî corect lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu.

Când fratele Branham accentuează repetat: „**Aici, noi Îl vedem pe Domnul ca Judecător**”, atunci aceasta are o semnificație aparte. De fapt, această apariție a avut loc în timpul deschiderii celor șapte peceți. Prin deschiderea celor șapte peceți a apărut ultimul mesaj biblic, iar atenția copiilor lui Dumnezeu a fost atrasă încă o dată înspre AȘA VORBEȘTE DOMNUL din Cuvântul lui Dumnezeu.

Putem vedea că nu a fost vorba despre întoarcerea trupeză a Domnului, pe care încă o așteptăm, ci despre apariția supranaturală ca Judecător Suprem, în nor, pentru a ne arăta că „*judicata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu...*” (1 Pet.4.17) și că din acel moment înapoi toate lucrurile din Biserica lui Isus Hristos trebuie așezate în mod corect în ordinea cuvenită, conform Cuvântului lui Dumnezeu. Judecătorul Suprem a spus: „*Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi*” (Ioan 12.48b).

Legat de această apariție, fratele Branham a spus: „**El este Judecătorul Suprem al universului, Judecătorul Suprem al cerului și al pământului. El este Dumnezeu și nimic altceva decât Dumnezeu. El este Dumnezeu descoperit în forma umană și numit Fiul lui Dumnezeu**” (A face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Lui, 27 noiembrie 1965).

Fotografia cu norul supranatural are aceeași însemnătate ca și cea cu stâlpul de foc deasupra fratelui Branham. În acest caz nu avem de-a face cu iscusința oamenilor, ci cu acțiunea supranaturală a lui Dumnezeu. Stâlpul de foc a fost fotografiat de către fotografi de presă Ayers și Kippermann în 20 ianuarie 1950, în Houston, Texas, iar autenticitatea pozei a fost dovedită de către Dr. George J. Lacy în Washington, pe 29 ianuarie 1950.

Fratele Branham ar fi putut spune de 1000 de ori: „Domnul este cu noi în același fel cum a fost cu Moise și Israelul în stâlpul de foc”. Cu toate acestea, dacă nu ar fi fost confirmat și dacă nu ar fi devenit vizibil, toți ar fi putut gândi în ei înșiși: „Ar putea fi cum zice el, dar unde este dovada?! Oare chiar așa este?”. Da, chiar așa este!

De asemenea, fratele Branham ar fi putut spune de o mie de ori: „Domnul mi s-a descoperit în norul supranatural”. Dacă nu ar fi fost nicio dovadă, atunci oamenii ar fi avut o scuză. În 28 februarie 1963, norul supranatural a fost văzut de mai mulți oameni pe cerul senin. Dr. James McDonald de la Universitatea Tucson a confirmat prezența norului după evaluarea a 82 de fotografii și chiar a scris un articol publicat în „Science Magazine”, ediția din 19 aprilie 1963. „Life Magazine” a relatat despre fenomen în data de 17 mai 1963 și l-a numit: „Un nor tainic în formă de inel văzut la mare altitudine”.

Cu siguranță, acele evenimente nu au fost coincidențe. Dumnezeu Însuși le-a dorit așa și a îngăduit să aibă loc. Întreaga lume creștină este informată despre ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru, dar numai adevărații credincioși pot așeza lucrurile în mod corect în cadrul planului de Mântuire și să recunoască mesajul care este, din acel moment, premergătorul celei de-a doua veniri a lui Hristos și este ultima chemare: „*Iată, Mirele vine!*”.

În 28 februarie 1963 nu a avut loc nicio înviere, nicio transformare și nicio răpire. Nu a fost întoarcerea trupească a lui Isus Hristos, moment în care morții în Hristos vor învia mai întâi și cei ce sunt vii în Hristos vor fi schimbați și răpiți împreună în nori ca să-L întâlnim în văzduh. Totuși, acesta a fost cel mai important eveniment înainte de revenirea lui Isus Hristos, care a avut scopul de a ne îndrepta atenția spre lucrurile pe care Dumnezeu le face în timpul nostru conform planului Său veșnic. Înțelegem că numai Domnul este Judecătorul Suprem și că El va judeca toate lucrurile conform Cuvântului Său și va pronunța verdictul final, acum și la judecata de apoi.

Lege și Har

În Noul Testament sunt 162 de versete biblice care menționează Legea în contexte total diferite, care la o cercetare superficială ar putea conduce la concluzia că se contrazic. Totuși, nu este așa: toate lucrurile sunt scrise în locul căruia aparțin. La fel este și cu Harul. „*Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*” (Ioan 1.17).

Domnul nostru a spus: „*Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile*” (Mat. 5.17-18).

Pavel a scris: „*Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea*” (Rom. 10.4). În greacă, aici avem cuvântul *telos*, care se traduce prin *țintă*: Hristos a stabilit o țintă pentru Lege, un scop final, și anume harul și adevărul.

În Rom. 3.20 scrie: „*Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului*”. Nu am fi știut deloc ce înseamnă fărădelegea și păcatul - minciuna, adulterul sau uciderea - dacă Dumnezeu nu ne-ar fi spus asta în Lege. De aceea există următoarea explicație: „*Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!”*” (Rom. 7.7).

Fără Lege nu ar fi fost încălcări ale legii și, prin urmare, nici judecată. Fără Lege, Duhul Sfânt nu ar fi putut condamna omul în privința păcatului. Fără condamnarea Legii, harul și iertarea divină nu ar fi putut avea loc nicidecum.

La întoarcerea noastră la Dumnezeu, noi primim iertare pentru absolut toate păcatele și încălcările Legii. Prin credința în lucrarea de răscumpărare isprăvită, noi primim neprihănirea deplină: „*Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!*” (Rom. 4.7-8). În același timp noi primim puterea să trăim conform Cuvântului și Voinței lui Dumnezeu.

Noi nu suntem răscumpărați doar din păcate și fărădelegi, ci și din blestem: „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn*” (Gal. 3.13).

Deși Hristos ne-a răscumpărat în mod deplin, El nu ne-a dat permisiunea de a face în timpul harului lucruri care sunt considerate încălcări sau care se află sub blestem; dimpotrivă, una din cele 10 porunci spune: „*Să nu ucizi!*”. În această privință, Domnul Isus a spus: „*...oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa*

judecății; ...iar oricine-i va zice: „Nebunule!” va cădea sub pedeapsa focului gheenei” (Mat. 5.21-22).

Domnul a spus în Lege: „Să nu preacurvești” și „să nu poftești nevasta aproapelui tău”, dar El nu a anulat această poruncă în timpul harului; în schimb, El a întărit-o și mai mult spunând: „Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Mat. 5.28). În același fel ne putem referi la Deuteronom 24, unde soțului i s-a permis să-i dea soției o carte de despărțire: „Dar Eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește” (Mat. 5.32).

Pavel ne face de cunoscut ținta apostoliei sale: „...am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile” (Rom. 1.5). El a arătat cum trebuie să fie viața adevăraților credincioși: „Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci, dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2.19-21).

Cu toate acestea, el s-a referit la cele 10 porunci, de exemplu, atunci când i-a îndemnat pe copii să fie ascultători de părinți: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință” (Ef.6.1-2). Ca evreu care fusese învățat în Scripturi, el a știut de cele 12 blesteme din Deut. 27, unde se spune, printre altele: „Blestemat să fie cel ce va nesocoti pe tatăl său și pe mama sa!”. De aceea, oricine necinstește chiar și numai pe unul din părinți se află sub blestem – indiferent cât de evlavios vorbește despre har acea persoană.

În ce privește cazul relatat în 1 Cor. 5, Pavel, care trăia sub har, a trebuit să spună: „Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5.5). Fără îndoială, Pavel avea în minte cuvântul din Deut. 27.20: „Blestemat să fie cel ce se va culca cu nevasta tatălui său, căci ridică învelitoarea tatălui său!” – Și tot poporul să răspundă: „Amin!”.

Ceea ce a spus Dumnezeu în Lege este la fel de valabil și în timpul harului: „Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii” (Iac. 2.11).

Pavel a avertizat Biserica în mod foarte serios: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6.9-10).

De fapt, har înseamnă să trăiești Cuvântul, poruncile. Prin viața de fiecare zi noi dovedim dacă suntem sub binecuvântare sau sub blestem. Când cineva trăiește cu adevărat sub har, acea persoană trăiește cu adevărat întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Fiecare țară de pe pământ are propriile ei legi, dar în condiții normale, noi nu intrăm în conflict cu legea în timpul vieții noastre. Așa este și cu adevărații credincioși, cu adevărații copii ai lui Dumnezeu: ei trăiesc în har și nu ajung niciodată în conflict cu Legea lui Dumnezeu și cu atât mai puțin cu vreo judecată. Și dacă totuși se întâmplă o dată, atunci Îl avem pe Isus Hristos ca Apărător care mijlocește pentru noi (1 Ioan 2.1).

El Însuși ne-a spus cum putem să împlinim Legea Lui în totalitate: „Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Mat. 22.37-40). Amin. Cei iertați trăiesc aceasta fără niciun efort propriu, deoarece dragostea față de Dumnezeu și față de frații și surorile lor a fost turnată în inimile lor.

Pavel a scris romanilor: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea... Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Rom. 13.8-10). Oricine își iubește aproapele nu-l păgubește cu nimic, nu-i face rău, ci îi face doar bine și, prin aceasta, îndeplinește automat toate cerințele lui Dumnezeu. De aceea, în Gal. 5.14 scrie: „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Binecuvântați sunt toți cei în care Dumnezeu își găsește plăcerea și cărora li se aplică cu adevărat cuvântul următor: „Acum,

dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom. 8.1-4).

Două porunci speciale pentru Israel

Dumnezeu a poruncit „legământul tăierii împrejur” poporului Său de legământ, Israel, și de asemenea, Sabatul ca un „semn veșnic al legământului”. Tăierea împrejur datează din vremea lui Avraam: „*Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic” (Gen. 17.13). „Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur” (Rom. 4.11-12). Amin.*

Tăierea împrejur în a opta zi a fiecărui nou-născut de parte bărbătească era o obligație sfântă în Israel. Era menită să fie o amintire a primului act de zămislire din Paradis prin care toată umanitatea a fost atrasă în cădere. În vremea ieșirii din Egipt a copiilor lui Israel, Domnul a vrut să-l ucidă chiar pe prorocul Moise pentru că acesta neglijase tăierea împrejur a fiului său. Acest lucru a fost îndreptat de mama lui (Ex. 4). De asemenea, Fiul lui Dumnezeu a fost tăiat împrejur a opta zi, întrucât El trebuia să poarte consecințele căderii în trupul Său pământesc de la naștere până la moartea pe cruce. Tot ce a rânduit Dumnezeu este în legătură cu repararea tragicei istorii a omenirii prin planul divin de Mântuire. Deși El era fără păcat, zămislit

prin Duhul Sfânt, El a trebuit să poarte toate lucrurile în trupul Lui de carne, în locul nostru: „*El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați*” (1 Pet. 2.24).

Pavel, la rândul lui, a fost tăiat împrejur în a opta zi (Fil. 3.5) și l-a tăiat împrejur și pe Timotei, tovarășul său de slujbă, din respect pentru evrei (Fapte 16). Cu toate acestea, apostolul a scris următoarele cuvinte corintenilor: „*Dacă cineva a fost chemat pe când era tăiat împrejur, să rămână tăiat împrejur. Dacă cineva a fost chemat pe când era netăiat împrejur, să nu se taie împrejur*” (1 Cor. 7.18).

Apoi, el a marcat punctul hotărâtor în această temă: „*...tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă...*” (Rom. 2.29).

După ce Pavel a scris și a vorbit de repetate ori despre tăierea împrejur, el a făcut un rezumat cu următoarele cuvinte: „*Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!*” (Gal. 6.15-16).

Referitor la subiectul păzirii Sabatului, primesc frecvent întrebări, în special datorită faptului că Sabatul face parte din Cele 10 Porunci (Deut. 5). În Gen. 2.3 scrie: „*Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse*”.

Dumnezeu nu doar a sfințit ziua a șaptea, ci a rânduit-o ca zi de odihnă totală pentru poporul Israel; lor nu le era permis nici măcar să aprindă focul în acea zi (Ex. 35.3). „*Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat*” (Ex. 31.15-17).

Referitor la Israel, Domnul a spus: „*Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc*” (Ezech. 20.12). „*Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru!*” (Ezech. 20.20). „*Te-ai coborât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi*

adevărate, învățături și orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o Lege” (Neem. 9.12-14).

El nu a dat această poruncă Bisericii Noului Legământ, căci acum nu este vorba despre lucrarea de încheiere a creației, ci despre lucrarea desăvârșită a răscumpărării; nu este vorba despre odihna sfântă de Sabat, ci despre „odihna veșnică” în Dumnezeu. „Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. Rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evr. 4.8-10).

Pavel a scris Bisericii Noului Testament: „Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat” (Col. 2.16).

Deja în Vechiul Testament, Dumnezeu a scos în evidență prima zi a săptămânii, care urma zilei Sabatului, cu privire la planul de Mântuire, în special în legătură cu legănarea snopului primelor roade: „El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat” (Lev. 23.11). „De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare” (Lev. 23.15-16). Aceasta a fost ziua Cincizecimii – a cincizecea zi. Când Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua Cincizecimii (Fapte 2), snopul primelor roade ale secerișului grâului a fost legat și botezat într-un singur trup prin Duhul Sfânt.

Conform relatărilor paralele din Matei, Marcu, Luca și Ioan, Domnul nostru a înviat în prima zi a săptămânii (Mat. 28, Marcu 16, Luca 24, Ioan 20).

Despre Pavel ni se spune că a sărbătorit Cina Domnului cu credincioșii în prima zi a săptămânii: „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea” (Fapte 20.7). Chiar și strângerea ajutoarelor trebuia să fie făcută în prima zi a săptămânii: „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi

veni eu” (1 Cor. 16.2). Totuși, în Sfânta Scriptură nu există nicio poruncă directă pentru sărbătorirea duminicii.

Este adevărat că Dumnezeu a poruncit poporului Israel să păzească Sabatul ca zi de odihnă.

Este adevărat că Dumnezeu a vorbit și despre prima zi a săptămânii.

Este adevărat că Domnul a înviat în prima zi a săptămânii.

Este adevărat că El a vorbit cu ucenicii în drum spre Emaus în aceeași zi.

Este adevărat că El s-a descoperit celor 11 ucenici în seara aceleiași zile.

Este adevărat că El a mai avut o întâlnire cu ei o săptămână mai târziu.

Este adevărat că credincioșii se adunau în prima zi a săptămânii.

Este adevărat că Pavel a sărbătorit Cina Domnului în prima zi a săptămânii.

Este adevărat că evreii credincioși au continuat să păzească Sabatul așa cum au făcut-o mereu.

Este adevărat că Împăratul Constantin a interzis evreilor să păzească Sabatul.

Este adevărat că Împăratul Constantin a impus duminica ca zi de odihnă pentru toți creștinii.

Nu este adevărat că toți cei care nu păzesc Sabatul poartă semnul fiarei.

Nu este adevărat că toți cei care păzesc duminica poartă semnul fiarei.

Nu este adevărat că păzirea Sabatului este Pecetea lui Dumnezeu. Nu există nici măcar un text biblic în această privință. Ziua Domnului nu este nici Sabatul, nici duminica, ci este ziua înfricoșătoare a judecății care a fost vestită în Vechiul și Noul Testament. Pecetea lui Dumnezeu este Duhul Sfânt, nu o zi (Ef. 1.13, 4.30 ș.a.). Semnul fiarei este legat de numărul unui om (nu al unei zile), a cărui sumă este 666 (Apoc. 13.18). Acest subiect a fost deja tratat în alte publicații.

În timpul împărăției de 1000 de ani, Sabatul va fi din nou valabil: *„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea – zice Domnul”* (Isa. 66.23).

Este binecunoscut faptul că Domnul nostru și Pavel au folosit orice prilej de a predica evreilor în ziua de Sabat. Și eu aș fi făcut același lucru. În același fel, aș fi participat la fiecare adunare ținută de

Domnul nostru în prima zi a săptămânii după învierea Sa (Marcu 16.2-9, Luca 24.1, Ioan 20.19-26).

În toată viața mea am predicat în fiecare Sabat și în fiecare duminică în care am avut ocazia s-o fac. Oricine insistă pe ținerea unei anumite zile ar trebui să se întrebe dacă nu cumva se află sub influența unei denominații care, de exemplu, face din Sabat subiectul principal mai degrabă decât din Hristos, în loc să accepte întregul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Poruncile lui Dumnezeu sunt adresate poporului Său

Când Dumnezeu a poruncit ceva în Vechiul Testament, acel lucru era doar pentru poporul Său de legământ, Israel. Ce a spus Dumnezeu în Noul Testament este valabil doar pentru Biserica Domnului Isus Hristos. Dumnezeu a pus în Biserica Sa apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști (Ef. 4.11 și alte texte). Pentru bisericile locale, Domnul a rânduit bătrâni și supraveghetori, care erau numiți și episcopi, și de asemenea, diaconi. Bătrânii și diaconii trebuiau să fie căsătoriți. Conform rânduiei creației, Dumnezeu a așezat femeia alături de bărbat: „*Îi voi face un ajutor potrivit*”. Femeilor nu li s-au dat slujbe directe sau îndatoriri (1 Tim. 3; Tit 1).

Toate religiile și bisericile pot crede, pot învăța și pot face ce decid ele. Am înaintea mea două fotografii: una prezintă 18 femei îmbrăcate în robele preoțești luterane, iar cealaltă înfățișează o femeie-episcop care a divorțat de soțul ei. Biserica Protestantă acceptă aceasta și chiar își dă consimțământul pentru relația homosexuală a unui episcop sau pentru relația lesbiană a unei femei-episcop, cu toate că acest lucru este contrar ordinii dumnezeiești din creație și mai mult împotriva rânduiei Lui din planul de Mântuire.

A fost pusă o întrebare foarte serioasă: poate fi desfăcută căsătoria unui slujitor al lui Dumnezeu? În principiu, nu, pentru că Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie. Doar atunci când soția este ademenită de Satan și merge la avocat deoarece crede că ea trebuie să producă distrugere.

Nici chiar cel mai mare om al lui Dumnezeu nu ar putea să evite un lucru pe care Dumnezeu Însuși nu-l împiedică. Totuși, Satan

a fost acela care a amăgit-o pe Eva; întotdeauna Satan este acela care înșală, care distruge familii și căsătorii, care i-a distrus familia lui Iov, un om al lui Dumnezeu. Deși Însuși Dumnezeu a umblat în grădina Eden și a avut părtășie cu primele ființe umane în timpul seriei, deși Adam era și el pe-aproape, pentru că după amăgirea ei, Eva i-a dat și lui din fructul interzis, căderea totuși a avut loc. Consecința a fost definitivă: moartea a venit peste ambele semințe. Prin amăgire, toți au fost atrași și în moartea spirituală. Prin urmare, unii oameni aduc jertfă propriile roade, ca și Cain, iar ceilalți aduc laudă și cinste Mielului lui Dumnezeu care S-a dat pe Sine ca jertfă pentru noi. Ambele semințe se închină, ambele aduc jertfă, ambele cântă aceleași cântece, ascultă aceleași predici, citesc aceeași Biblie, dar una rămâne în vrăjmășie, iar cealaltă în împăcarea răscumpărării desăvârșite.

Răscumpărătorul este Capul în Biserica Sa răscumpărată: El este singura Autoritate acolo. El a pus în Biserică diverse slujbe și daruri: *„pentru desăvârșirea sfinților...până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”* (Ef. 4.12-13). De aceea, credincioșii sunt îndemnați să respecte supraveghetorii, *„...căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele...”* (Evr. 13.17).

Pavel scrie următoarele cuvinte în legătură cu un serviciu biblic de închinare: *„Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea”* (1 Cor. 14.34). Cu privire la amăgirea Evei, el explică în continuare: *„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii”* (1 Tim. 2.12-14). Acesta este un limbaj dur. Cine îl poate asculta? Cine îl poate suporta?

A fost o datorie sfântă dată apostolului să spună aceste cuvinte tuturor celor care fac parte din Biserica Domnului: *„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos”* (1 Cor. 11.3). Apoi el scrie: *„și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat”* (v.9).

Bineînțeles, aceste cuvinte nu se potrivesc în lumea de azi și nici în vreo biserică, căci nici nu au fost destinate lor. De 60 ani, legea germană garantează drepturi egale pentru bărbați și femei. Este scris în

Constituție și este bine și corect. Totuși, distincția trebuie făcută: una reglementează viața naturală, pământească, iar cealaltă definește ce este valabil pentru Biserică. Oricine nu face deosebirea între cele două, își va cauza greutăți lui însuși și altora.

Prin acest subiect vedem confirmarea faptului că oricine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu. Domnul nostru, ca și Pavel, a făcut trimitere la Vechiul Testament și le-a arătat bărbaților și femeilor locul lor potrivit așa cum fusese rânduit de Dumnezeu.

Fratele Branham a criticat în mod deosebit obiceiul urât al unor femei credincioase care își fardau fețele încât nu le mai puteai recunoaște și purtau pantaloni scurți în public.

În privința îmbrăcăminte adecvate, el a citat în mod frecvent Deut. 22.5: *„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău”*.

Pavel s-a referit de multe ori la Vechiul Testament, iar în Rom. 7.2, de pildă, el a dat următoarele îndrumări: *„Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei”*. Fratele Branham a subliniat în mod special căsătoria ca fiind instituită de către Dumnezeu și a spus: **„Dacă Dumnezeu ar fi putut să-i dea bărbatului ceva mai bun decât o femeie, i-ar fi dat”**. El a tratat acest subiect în special în predica „Căsătorie și Divorț”.

Totuși, planul de Mântuire a putut intra în funcțiune numai după ce tragedia avusese loc în Grădina Eden. Chiar după ce Satan, șarpele cel vechi, a ademenit-o și a amăgit-o pe Eva, Domnul Dumnezeu, în acel moment și în acel loc, a dat făgăduința că sămânța divină va veni prin femeie și va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3.15). Dumnezeu a îngăduit și distrugerea cauzată aici de către dușman, cu scopul ca Mântuirea deplină și rânduiala divină în cadrul căsătoriei și Bisericii să poată fi reșezată. Așa cum a poruncit El Însuși, Cuvântul este dus în lumea întreagă și hrana spirituală depozitată este încă împărțită.

Împărțirea hranei duhovnicești

„Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?” (Evr. 13.6).

Oricine dorește să înțeleagă ce se întâmplă acum cu sămânța duhovnicească a lui Avraam, trebuie să citească cu atenție istoria lui Avraam, Isaac și Iacov, până la Iosif, în special capitolele de la 37 la 50 din Geneza. În Gen. 12.10 citim: „A venit însă o foamete în țară; și Avram s-a coborât în Egipt ca să locuiască pentru câțeva vreme acolo; căci era mare foamete în țară”. În Gen. 26.1 scrie: „În țară a venit o foamete, afară de foamea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar”.

Frații lui Iosif l-au urât pentru că el avusese vedenia cu secerișul și cu snopii. Ei au încercat fără succes să-i ia viața, și mai târziu l-au vândut pentru 20 de arginți. Apoi a venit foamea, iar Iosif a deschis grânarele. Frații săi și toată populația de pe pământ a venit la el (Gen. 41.56-57).

Vă rog, citiți și vedeți voi înșivă de câte ori sunt menționate în aceste capitole cuvintele „merinde” (hrană) și „foamete”. Același Dumnezeu care a spus prin prorocul Amos: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3.7), a spus și cuvintele: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului” (Amos 8.11). Același Dumnezeu i-a poruncit de mai multe ori slujitorului și prorocului Său William Branham să depoziteze hrana, și anume Cuvântul descoperit pentru acest timp. Același Domn și Dumnezeu mi-a spus mie: „Slujitorul Meu, va veni o mare foamete, depozitează hrana și alimentele”. Așa de sigur precum Dumnezeu trăiește, Domnul a spus mai departe: „Atunci vei sta în mijlocul poporului ca să împarți hrana”. Același Dumnezeu mi-a vorbit în 3 decembrie 1962 prin fratele Branham și mi-a spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul”.

Eu nu fac decât ce mi-a poruncit Domnul și las pe fiecare personal să decidă dacă va crede și va primi Cuvântul descoperit sau, dimpotrivă, va alege să creadă defăimarea care circulă la rândul ei. Încă o dată a fost vorba despre un cuvânt pe care Satan l-a răsucit. Fratele Branham a vorbit de mai multe ori despre câmpul cu grâu

copt, despre recoltă și despre combină. O singură afirmație a fost răstălmăcită datorită punctuației greșite. În predica „Vremea secerișului” din 12 decembrie 1964, fratele Branham a spus: „**Aud venirea combinei. Consiliul Mondial – ea îl va separa**”. Acest text a fost transcris în felul următor: „Aud venirea combinei, Consiliul Mondial; ea îl va separa”.

Datorită punctuației incorecte, a apărut o învățătură blestemată potrivit căreia combina reprezintă în același timp pe Antihrist și Consiliul Mondial. Frații din mesaj n-ar fi păcătuit în acest fel dacă nu mi-ar fi fost arătat într-o viziune câmpul cu grâu copt și combina și dacă nu mi-ar fi fost dată de către Domnul Însuși porunca să strâng recolta. În timpul fiecărei treziri aduse de Duhul Sfânt, Satan a încercat să producă pagube prin inspirație falsă. El va continua să facă asta până la sfârșit, până la răpirea celor care i-au recunoscut lucrările deghizate și l-au biruit pe el și tacticile lui. Atunci se va împlini cuvântul: *„Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”* (Apoc. 12.11).

Indiferent ce s-a întâmplat, fie cu ocazia uciderii copiilor de parte bărbătească la nașterea lui Moise sau la nașterea lui Hristos, fie că este vorba despre uciderea a milioane de evrei, poporul de legământ al lui Dumnezeu sau încercarea de distrugere a adevăratei Biserici – Satan răcnește împotriva tuturor celor care sunt moștenirea lui Dumnezeu. Aleșii nu vor fi reținuți de lucrurile pe care le face ucigașul oamenilor, defăimătorul și ucigașul sufletelor, ci se vor ține tare de ceea ce a făcut Dumnezeu în mijlocul alor Săi, până când se vor împlini versetele următoare: *„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos”* (Apoc. 12.7-10).

Papa vizitează Israelul

Presa internațională a relatat în mod amplu despre vizita papei Benedict al XVI-lea în Israel. De remarcat este faptul că această vizită este doar a treia vizită a unui papă în Țara Sfântă. În timpul șederii de 11 ore în Ierusalim în anul 1964, papa Paul al VI-lea nu a putut nici măcar să pronunțe cuvintele „Israel” sau „evrei”. Biserica catolică a retras doar în anul 1965 acuzația că evreii sunt ucigașii lui Dumnezeu, învinuire care a servit timp de 2000 de ani ca justificare a prigonirii evreilor, a crimelor în masă, a pogromurilor, a expulzărilor, a botezurilor forțate și, în final, a Holocaustului. Papa Ioan Paul al II-lea, care a fost preot la doar 50 de km de Auschwitz, măcar a lăsat o „scrisoare deschisă” adresată poporului evreu cu ocazia vizitei sale la Zidul Plângerii în anul 2000.

Programul vizitei pontifului german a fost, desigur, stabilit dinainte, din ziua sosirii (11 mai) până la plecarea lui pe 15 mai 2009. La fel, conținutul celor 28 de discursuri pe care le-a ținut în diverse locuri, a fost stabilit anterior. Guvernul israelian și Vaticanul au ajuns la un acord care prevedea ca papa să renunțe la vizita de la „Sala Rușinii”, unde este afișat portretul lui Pius al XII-lea. În schimb, el a ținut un discurs în „Sala Comemorărilor” unde au fost prezenți și 6 supraviețuitori ai Holocaustului. Totuși, el nu a menționat nici rolul predecesorului său, Pius al XII-lea, în timpul regimului nazist, și nici poziția bisericii față de Holocaust. El nu a spus niciun cuvânt despre antisemitismul care brăzdează istoria bisericii sau despre nenumăratele crime comise împotriva evreilor „în numele lui Dumnezeu”, darămite să mai și ceară iertare!

În ediția din 18 mai 2009, renumita revistă săptămânală *Der Spiegel*, evaluează vizita papei în raport cu trecutul bisericii, temă care a redevenit importantă datorită în mare parte lui Williamson, cel care neagă Holocaustul și este membru al „Frăției lui Pius”. În acest articol se spune că dialogul papei cu Islamul a fost, probabil, mai ușor pentru el decât dialogul cu Iudaismul. Deja în 1947 Vaticanul a stabilit relații diplomatice cu Egiptul, ca prim stat islamic, și cu Turcia în 1953. Israelul trebuia ca mai întâi să recunoască Organizația pentru Eliberarea Palestinei și să promită palestinienilor posibilitatea autonomiei, înainte ca Vaticanul să ia în calcul o relație diplomatică în 1993.

În ultima zi a acelei vizite papale, regele Iordaniei a arătat care este soluția pentru pacea în Orientul Mijlociu: „Alternativa la război, crimă și distrugere este „soluția celor două state”. Precondiția este retragerea Israelului în interiorul granițelor din 1967. În acest caz, statul Israel va primi recunoaștere diplomatică totală din partea celor 57 de state arabo-musulmane”. Este o realitate faptul că până în 1967 nu exista un stat palestinian, doar Transiordania, care aparținea Regatului Iordaniei. În 1967 aceasta a devenit parte componentă a Israelului. Până atunci Ierusalimul fusese divizat: Ierusalimul de est aparținea Iordaniei, iar cel de vest, Israelului.

Pe 22 mai 2009, premierul israelian, Benjamin Netanyahu a afirmat: „Ierusalimul unit este capitala Israelului. Niciodată nu va mai fi divizat sau înjumătățit”. Din momentul în care Dumnezeu a ales Israelul ca poporul Lui de legământ prin Avraam, Isaac și Iacov, toate națiunile s-au umplut de invidie și pizmă. Această atitudine persistă în creștinătate din vremea lui Constantin, iar în Islam durează din vremea lui Mohamed. Israelului i-a fost negat întotdeauna dreptul de a exista ca stat. Nu există nicio altă țară pe pământ, nu există nicio capitală în întreaga lume care să fie atât de mult în centrul disputelor cum se întâmplă cu Israelul și Ierusalimul, atât în domeniul politic cât și în cel religios. Acest aspect este, de fapt, în legătură cu profetia timpului sfârșitului. În final, toate națiunile se vor ridica împreună împotriva Ierusalimului, dar atunci Dumnezeu lui Israel va interveni din ceruri.

Ziarul „Westdeutsche Zeitung” a ales următorul titlu pentru a descrie vizita președintelui SUA, Barack Hussein Obama, în Cairo: „Salaam alaikum – Obama îmbrățișează lumea islamică”. Într-adevăr, în aceste zile toate discuțiile au ca temă pacea, și asta în legătură directă cu Ierusalimul. Obama, care până la vârsta de 11 ani a crescut ca musulman sunit în Jakarta unde frecventa moscheea locală, s-a întors la creștinătate, -nu la Hristos, atenție! – urmând-o pe soția sa, Michelle. Deja cu câteva luni înainte, el a planificat o întâlnire cu papa pe 10 iulie, cu ocazia întâlnirii la nivel înalt a G8 în Italia. El este omul potrivit care să medieze între creștini și musulmani și, împreună cu papa Benedict, va formula legea pentru „soluția celor două state”.

În acest timp, profetiile biblice se împlinesc cu poporul Israel, și toți oamenii temători de Dumnezeu trebuie și vor respecta aceasta. „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră” (Ezech. 36.24). Această

promisiune s-a împlinit sub ochii noștri. Următoarele cuvinte vor deveni realitate în scurt timp: „*voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea*” (Ioel 3.2). Țara pe care a dat-o celor 12 seminții, Dumnezeu o numește „țara Mea”. La fel de sigur precum este scris, așa va judeca El pe toți cei care Îi împart țara și care cer o „soluție cu două state”, indiferent dacă este vorba de președintele SUA, papa sau altcineva.

Europa Unită. Ultimul imperiu mondial

Cu o zi înaintea întâlnirii G8 din Italia, papa Benedict al XVI-lea a publicat enciclica „Caritas in Veritate” – Dragoste în adevăr. Întâlnirea la nivel înalt a G8 este, bineînțeles, dominată de criza economico-financiară. Pentru gestionarea acestei crize, papa susține o „autoritate politică mondială” în enciclica sa. Toate organizațiile au dat greș, chiar și Națiunile Unite; de aceea, nu mai este vorba doar despre o Nouă Ordine Mondială, ci despre o Autoritate Politică Mondială. Toți sunt invitați să i se alăture, chiar și Rusia, țară care furnizează 75% din necesarul de energie al Europei Unite.

La 1 ianuarie 2010, când Tratatul de la Lisabona va intra în funcțiune, va fi ales pentru prima dată un președinte al Consiliului European. Mandatul său va fi de 2 ani și jumătate. Fiecare națiune, mare sau mică, va desemna un comisar. Comisarii aleg un „înalt reprezentant pentru afaceri externe” care va avea sarcinile unui Secretar de Stat al Uniunii Europene. Totuși, solicitările lui Benedict al XVI-lea merg mult mai departe. Autoritatea Politică Mondială își va exercita puterea la toate nivelurile: religios, politic, economic. Prin aceasta recunoaștem cum se împlinește profeția biblică și cum prinde contur tot mai clar.

Sumar

Având în vedere directa răspundere înaintea lui Dumnezeu, mai trebuie spuse câteva lucruri. Tocmai am terminat de recitat cele două predici „A face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Lui”, din 18 iulie și 27 noiembrie 1965, și am ajuns la concluzia că problema principală nu sunt exemplele menționate de fratele Branham, și anume nu ce au făcut Balaam, Core, Iane și Iambre sau alții, ci este vorba despre lecția adâncă pe care trebuie s-o învățăm de aici. Când David a vrut să aducă Chivotul Legământului la Ierusalim fără ca Domnul să-l fi însărcinat, boii s-au împiedicat, iar Uza a încercat să sprijine Chivotul Legământului pentru a nu cădea și a trebuit să moară.

Probabil că noi i-am fi mulțumit pentru că a fost la locul potrivit în momentul critic, făcând lucrul potrivit. Totuși, Dumnezeu nu l-a lăudat pentru asta, ci mai degrabă a adus o judecată prin moarte. De ce? Pentru că El Însuși poruncise ca chivotul legământului să fie purtat numai de preoții din seminția lui Levi (Deut. 10). Ce lecție importantă!

Nu un nou program, nu un nou car, nu o descoperire nouă, ci bărbați ai lui Dumnezeu chemați de El să poarte cuvintele legământului Său. Vedem acest lucru în special la Iosua, în cap. 3, când au trecut Iordanul, și în cap. 6 când au căzut zidurile Ierihonului. Numai atunci când toate lucrurile sunt făcute strict conform Cuvântului și trimiterii lui Dumnezeu, putem fi siguri de biruința lui Dumnezeu în timp ce intrăm să luăm în stăpânire Țara Făgăduită.

Ce lecții învățăm noi din mărturia Sfintei Scripturi și din exemplele menționate de fratele Branham? Moise și toți prorocii au avut o trimitere directă. În legătură cu Noul Testament, Ioan Botezătorul a avut o trimitere directă. Și apostolul Petru a avut o trimitere deosebită, iar apostolul Pavel a avut o trimitere extraordinară prin care a adus Evanghelia neamurilor (2 Tim. 4.17). Era o parte a trimiterii lui. Haideți să aruncăm o privire asupra cuvântului „a trimite”, care însoțește o chemare adevărată.

„*Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?*” (Rom. 10.15).

„*Acum, vino, Eu te voi trimite la faraon...*” (Ex. 3.10).

„*Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce Se numește „Eu sunt”, m-a trimis la voi*” (Ex. 3.14b).

„Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isa. 6.8).

„Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: „Sunt un copil”, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci” (Ier. 1.7).

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea” (Mal. 3.1).

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Mal. 4.5).

Fratele Branham subliniază foarte puternic aceasta; absolutul se poate simți în cuvintele lui: „**Dumnezeu nu se răzgândește niciodată. Prima Lui decizie este desăvârșită și corectă**” (Predica din 27.11.1965).

Negarea unei trimiteri pronunțate de Însuși Cel Atotputernic cu o voce audibilă și clară poate fi comparată cu a-L scuipa în față și a-L acuza de greșeală. Este posibil ca cineva care a fost chemat pentru o anumită slujbă să trebuiască să îndure încercări ca nimeni altul. Totuși, afirmația că deși chemarea este adevărată și originală, el nu mai poate să-și continue slujba – este tot o afirmație hulitoare.

Prima decizie a lui Dumnezeu rămâne pentru veșnicie. El nu și-a schimbat niciodată deciziile. David este cel mai bun exemplu pentru aceasta. Fiul său, Absalom, care a avut trei fii și o fiică, l-a determinat pe David să părăsească Ierusalimul. El a reușit să-i aducă pe cei mai importanți oameni sub influența sa și s-a autoproclamat împărat. În același timp, David a fost batjocorit, iar Șimei chiar l-a blestemat și a aruncat cu pietre după el, dar David a mers mai departe, plângând, în mijlocul disprețului. Fiul său i-a cauzat o suferință foarte mare. Apoi a venit momentul când David și-a recăpătat locul lui de drept, rânduit de Dumnezeu. Toate celelalte lucruri au fost simple încercări. El chiar a putut spune: „*Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis*” (2 Sam. 16.11). Hristos, Fiul lui David, s-a rugat: „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*”.

Bârfa - „...nu știi ce a făcut tatăl meu?” - nu mai avea niciun efect. Tot ce decide Dumnezeu este desăvârșit și rămâne pe vecie, iar Hristos, Domnul nostru, este numit Fiul lui David chiar până în ultimul capitol al Bibliei. Afirmația că Dumnezeu ar putea revoca vreodată o chemare sau o trimitere este o blasfemie intenționată.

Dacă Dumnezeu nu ar avea un plan direct în vremea noastră – care este cel mai important timp din perioada de 6000 de ani – și toți oamenii ar putea face orice doresc, aceasta ne-ar arunca înapoi în timpul Judecătorilor când fiecare făcea ce-i plăcea. Acest lucru nu este posibil. Dumnezeu a făgăduit un proroc și l-a și trimis.

Dumnezeu a promis că mesajul dat lui va premerge a doua venire a lui Hristos. Dumnezeu personal a avut de grijă ca eu să-l cunosc pe acest om al lui Dumnezeu din 1955 până în 1965. Am păstrat toate cele 21 de scrisori din corespondența purtată în acei ani. Dumnezeu Însuși a condus în așa fel încât să am privilegiul de a fi un adevărat martor ocular al acelei slujbe extraordinare în adunările lui.

Prin harul lui Dumnezeu, în 1958 am recunoscut chemarea și trimiterea lui în cadrul planului de Mântuire. În 1962, el a avut o viziune și mi-a spus despre chemarea divină și că trebuie să predic Cuvântul și apoi să împart hrana spirituală. În aprilie 1966, în seara tristei zile a înmormântării lui, iubitul Domn mi-a reamintit cuvintele prin care îmi spunea să merg din oraș în oraș: **„Acum a sosit momentul să duci mesajul în toată lumea”**. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am făcut acest lucru începând de atunci, cu toate eforturile posibile.

Cel care a spus: **„Te voi trimite în alte orașe”**, știa ce face, și milioane de oameni au auzit Cuvântul Său din gura mea.

Acum ajungem la întrebarea serioasă care este pusă mereu: a fost în timpul fratelui Branham un alt evanghelist care să aibă aceeași chemare și însărcinare? NU! Au fost, totuși, mulți imitatori. Următoarea întrebare este: mai este cineva astăzi pe pământ care să fi auzit glasul atotpătrunzător al Domnului în limba lui maternă și astfel, să primească o însărcinare directă conform planului lui Dumnezeu de Mântuire? La această întrebare nu pot răspunde eu. Ea ar trebui pusă fiecărui frate care călătorește în diferite țări și orașe pentru a predica. Acolo unde nu există o chemare directă, următoarea întrebare este justificată: cine i-a trimis pe acești frați? Este oare suficient că ei au dolari – fie australieni, canadieni, neozeelandezi sau americani? Unde pot fi ei așezați conform Cuvântului și conform celor spuse de fratele Branham dacă nu au primit cu adevărat o chemare și o însărcinare divină? Există cineva care să spună ziua și locul, când și unde a primit o chemare directă? Sau se aplică aici ce a spus fratele Branham: a face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Lui?

A sosit timpul ca mesajul biblic al timpului de sfârșit să fie predicat conform voii descoperite direct de Dumnezeu astfel ca poporul lui Dumnezeu să poată fi călăuzit în voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să decidă ce poziție va lua. Trebuie să fim de partea lui Dumnezeu ca să putem avea parte de lucrurile care au loc acum cu Biserica Mireasă. Doar în locul în care Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai înaltă autoritate, acolo vor înceta definitiv toate învățăturile greșite, călăuzirile greșite și interpretările. Acum, Biserica lui Isus Hristos trebuie readusă în cadență și acest lucru este posibil doar când suntem în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Există o însărcinare divină în timpul nostru, și Cuvântul încredințat nouă va îndeplini scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu.

„Căci Domnul Se va scula, ca la muntele Perațim, și Se va mânia, ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și îplinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isa. 28.21)

„Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui” (Rom. 9.28)

„Al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul” (Evr. 12.26)

Domnul să vă binecuvânteze bogat pe toți!

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

*

„Tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” .

(Isaia 55:11)

Fotografia prezintă o adunare din România în data de 23 august 2009. Câteva mii de credincioși ai mesajului biblic al timpului sfârșitului s-au strâns ca să asculte adevăratul Cuvânt și ca să fie binecuvântați.

O adunare din Madagascar din 16 august 2009

O adunare din Johannesburg din 17 august 2009

Dacă sunteți interesați să primiți literatură, puteți scrie pe adresa:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

Puteți de asemenea să ascultați în direct prin internet adunările noastre lunare în primul week-end al fiecărei luni – sâmbăta la ora 19:30 și duminica la ora 10:00 Ora Europei Centrale (ora 20:30 și 11:00 pentru România). Predicile pot fi ascultate în zece limbi diferite. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina de internet a
Misiunii din Krefeld: <http://www.freie-volksmission.de>

E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49.2151.545151

Fax: +49.2151.951293

© autor și editor E. Frank

